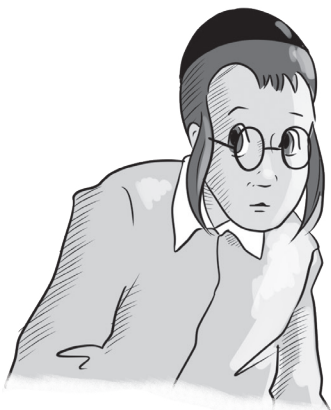

יְלֵדֵי הַגְּלִקְסִיָּה

מְגַלִּים אֶת נִגְהָ

אֶסְתֵּי כָּץ

צִיקִי, הַבְּכוֹר.

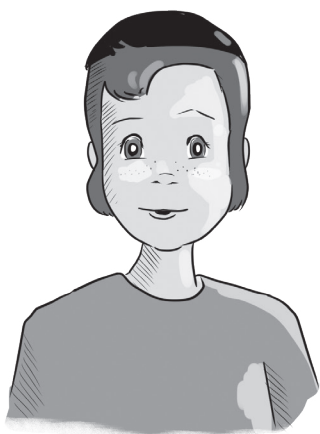
הַמְדַעֵן הַגָּאוֹן וְטוֹב הַלֵּב.

גִּילִי, הַבַּת הַיְחִידָה.

אוֹהֶבֶת חֶשְׁבוֹן, הַרְפַּתְקָאוֹת,

וְלִקְחַת אַחֲרִיּוֹת.

שׁוּלִי.

אֵי פַעַם קָרָאוּ לוֹ שְׁלוֹם.

לֹא יָדוּעַ מִי הַצְמִיד אֶת

כְּנוֹי הַחֶבֶה הַמוֹזָר לַיֶּלֶד

הַכִּי אֲמִיץ בְּמִשְׁפָּחָה.

יאיר.

קצת אטי, קצת חלמן.
אח אהוב.

דני.

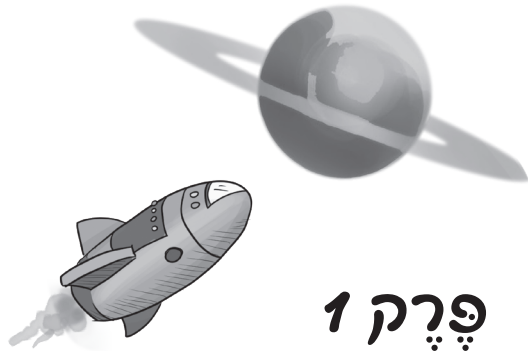
כמעט תינוק.

סבתא הטובה.

דואגת ושמחה,
שאינ כמוה.

פֶּרֶק 1

בית הרופאים היה גבוה וגאה.

הוא פזל לכוונה של גילי מאלף חלונות זכוכית אפרים ושתק.

"בואי, סבתא", אמרה גילי ויצאה מהמונית בקפיצה. היא השתדלה להיות שמחה ולנותר, כי כל הענין היה די מפחיד וקר כזה.

"בואי, גילי", אמרה סבתא מצדה, ונתנה לה יד גדולה, חמה ומקמטת. סבתא ממש קפלה את היד של גילי שם בפנים, וגילי התאמצה שלא לזעק 'איי!'.
11

שוב פָּזְלוּ אֵלֶיהָ הַחֲלוֹנוֹת הַגְּדוֹלִים כְּאִלוּ הָיוּ הֵיא וְסִבְתָּא
הַצָּגָה מְרִתְקָת. גִּילִי בְדָקָה אוֹתָם בַּחֲזָרָה, הוֹצִיאָה לָהֶם לְשׁוֹן.
מֵאַחֲרֵי כָּל חֲלוֹן יוֹשֵׁב מִן הַסֵּתֶם רוּפָא, נִחְשָׂה לְעֲצָמָה גִילִי.
לִפְנֵי הַרוּפָא יֵשׁ שְׁלַחֵן וּמְחִשֵּׁב.

מִהֶעֱבֵר הַשְּׁנַי שֶׁל הַשְּׁלַחֵן הַזֶּה יוֹשֵׁב יֵלֵד שְׁבָא עִם אִמָּא
שְׁלוֹ לְבִדִיקָה, אוֹלֵי יֵלְדָה. כִּכָּה זֶה הוֹלֵךְ. בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אִמָּהוֹת
מְלוּוֹת יֵלְדִים לְרוּפָא, אָבֵל בְּגִלְל שְׁאִמָּא שֶׁל סִבְתָּא נִפְטָרָה
כְּבָר מְזִמּוֹן, וְגַם אִם הֵיְתָה חַיָּה הַיּוֹם הֵיא הֵיְתָה בֵּת מֵאָה וְכֻמָּה,
מְצָאָה גִילִי אֶת עֲצָמָה מְצַבִּיעָה לְכוּוֹן הַמַּעֲלִית וְצוּעֵדֶת אֵלֶיהָ
עִם סִבְתָּא.

הַרְגֵל הַשְּׁמַאֲלִית שֶׁל סִבְתָּא נִסְחָבָה אַחֲרֶיהָ בְּקִשֵׁי. גִילִי
שְׁאֵלָה אֶת עֲצָמָה אִם הֵיא מְדַמְיֶנֶת אוֹ שְׁבַאֲמֶת הַרְגֵל עֵיפָה
הַיּוֹם כְּבָר יוֹתֵר מֵאֲתָמוֹל וְיוֹתֵר מִשְׁלֹשׁוֹם בְּטַח.

מָה יֵהִיָּה עִם הַרְגֵל הַחוֹלָה שֶׁל סִבְתָּא?

'קוּמָה שְׁלִישִׁית', הוֹדִיעַ קוֹל שֶׁל קְרִינִית אֲדִישָׁה כְּשֶׁדָּלֶת
הַמַּעֲלִית נִפְתְּחָה 'דוֹקטוֹר שׁוּחַט, אוֹרְטוֹפֵד מְמַחָה'.

"שְׁבִי, סִבְתוּשׁ", גִילִי רָצָה אֶל תוֹךְ חֲדָר הַהִמְתָּנָה, לְקַחָה
כֶּסֶף סָגֵל אֶחָד וְהִצִּיבָה אוֹתָהּ לִפְנֵי סִבְתָּא. שְׁלוּשׁ רַגְלִים
הִתְמַקְמוּ מִיָּד, הַרְבִּיעִית הִתְנַדְּנָה.

”אני לא זקנה”, דחתה סבתא את הכסא והמשיכה הלאה.
אבל הרגל התמרדה. היא בקשי נעה. סבתא נשענה בכוח על
הקיר, ומיד חיכה.

המזכירה של דוקטור שוחט חיכה אליה בחזרה, היא
סמנה באצבע על דלת בהירה ואמרה לסבתא שהרופא
מחכה ואפשר להכנס.

”חכי כאן”, אמרה סבתא לגילי, הראתה לה את מדף
הספרים, נשכה שפתיים, ונבלעה מאחורי הדלת של הרופא.

גילי באמת תכננה לקרא ולחכות יפה, היא רק בדקה
לרגע מנקה בעלת אינספור צמידים שחצתה את המסדרון
והתקרבה.

עגלה גדולה, נסחבה לפני המנקה. על העגלה נצב פח
עגל ושמן, וגילי פזלה לכוונו, לראות מה יש שם עוד. המנקה
עזבה את העגלה לרגע, השפריצה חמר בריח מעקצץ על
המראות הגדולות ומרחה אותו בסמרטוט ורד. האשפתון
של הפח היה כמעט ריק. רק עתון לילדים, שמיישהו שכח,
התגלגל בתוכו בשעמום.

חבל, חשבה גילי לעצמה. גם היא היתה משעממת, והפרק
בספור שלא הספיקה לקרא השבוע ענין אותה מאד. היא
רצתה לקרא, ושלחה יד זהירה. אבל הפח היה עמק מדי. היא

טפסה עליו בזריזות, התגלשה לרגע לתוכו, כדי לדוג את העתון ו - אויש. אוף.

המנקה כבר התקרבה בצעדי כפכפים זריזים. אוח. גילי נבהלה, כסתה את ראשה במהירות בניר המרשרש, פזלה בזהירות לכוון ספור ה'קומיקס'. המנקה הייתה מרבית צמידים וזריזת ידים והיא פנתה מיד להבריק את החלונות בחדר של הרופא.

"אז אין תרופה, דוקטור?" שאלה סבתא שם בתוך החדר, וגילי שמעה. הקול של סבתא רעד, יותר מהרגל שלה אפלו. "לצערי לא, גברת", אמר הרופא ותקתק במרץ במחשב. "אין מה לעשות".

סבתא שתקה. והייתה דממה מיאשת כזאת בחדר וריח של נקיון מגזם.

הרופא גער במנקה, שלח אותה מהר החוצה.

בתוך הנילון הזיעה גילי. הזיעה מאד ונרעדה. מה, באמת? זה נכון? אין מה לעשות עם הרגל של סבתא ואין איד להבריאה אותה? זה יכול להיות?

בהזדמנות ראשונה היא קפצה שוב החוצה, וחכתה כמו ילדה טובה מאחורי הדלת, בדיוק איפה שסבתא אמרה לה, מקוה שלא הבינה כלום.

הראש שלה דפק והסתובב. בשביל מה היתה צריכה
לשמע את כל זה בכלל?

"אז מה כן אפשר לעשות?" בררה גילי כשסבתא יצאה סוף
סוף מהחדר. תוך כדי שאלה היא רצה ללחץ על המעלית,
כדי שהמונית של חזור לא תברח והם יספיקו לחזור מהר
הביתה ולתת לדן הקטן ארוחת ערב.

"שמעת?" חקרה אותה סבתא.

"שמעתי". גילי צעדה במרץ ונופפה באצבע לנהג. "אז איך
כן אפשר לעזר לרגל שלה, סבתא?"

"ד"ר שוחט אמר שאי אפשר", סבתא התקפלה בזהירות
לתוך המונית, נאנחה והחליקה יד על הפאה האפרה.

"מה אי אפשר", גילי עקמה אף בכעס. "אין כזה דבר".

"ככה אמר הדוקטור", סבתא נפחה שפתיים, "הוא אמר
שנחכה בסבלנות".

"תחכי בסבלנות עד שהרגל תבריא?" גילי בררה. הן כבר
עלו במעלית הביתה.

"עד שהרגל תתנון", אמרה סבתא אז ופתחה את הדלת.

תתנון. גילי הכירה את המלה הזאת, ועצרה שם על
המקום, ליד הדלת.

רַגְלֵי מְנוּנָת לֹא יְכוּלָה לְזוּז. רַגְלֵי מְנוּנָת לֹא יְכוּלָה לַעֲשׂוֹת
דְּבָר. רַגְלֵי מְנוּנָת הִיא סֵתֶם כְּמוֹ קְשׁוּט. וְהַבַּיִת שֶׁלָּהֶם הָרִי
צָרִיךְ כָּל רַגְלֵי שֶׁל סִבְתָּא. הוּא צָרִיךְ אֶת סִבְתָּא לְגַמְרִי.

גִּילֵי נַעֲמָדָה בַּמְטָבַח, רְצָתָה לְהִכִּין עוֹגַת מִיץ וְטוֹפֵי שְׂכָלָם
אוֹהֲבִים, אֲבָל הַמְחֻשְׁבוֹת הַפְּרִיעוֹ לָהּ.

הִיא הִלְכָה לְחֹדֶר הַקֶּטָן שֶׁלָּהּ, הַנִּיחָה מִחֲבֵרַת חֲשִׁבוֹן עַל
שְׂדֵת הָעֵץ הַשְּׁרוּטָה. הַרְבֵּה מְסַפְרִים רָקְדוּ לָהּ בַּמְחֵבֶרֶת.
הַרְבֵּה תַרְגִּילִים בְּקִשׁוֹ פְתָרוֹן. הִיא יוֹדַעַת חֲשִׁבוֹן מְצִין, אֲבָל
עֲכָשׁוֹ הַמְחֻשְׁבוֹת הִלְלוּ מִפְּרִיעוֹת. הִיא חוֹשֶׁבֶת עַל הַרְגֵל שֶׁל
סִבְתָּא.

הִיא חוֹשֶׁבֶת עַל הַרְגֵל הַזֹּאת שֶׁלֹּא יְכוּלָה לְהַתְנַנֵּן. בְּשׁוּם
אוֹפֵן.

הַרְגֵל שֶׁל סִבְתָּא לֹא יְכוּלָה לְהַפְסִיק לַעֲבֹד.

חֲיָבִים אֶת סִבְתָּא כְּאֵן בַּבַּיִת. לֹא שִׁיךְ שֶׁהִיא לֹא תוֹכֵל לַעֲמֹד
עַל הַרְגֵלִים.

מֵאֲזוּ שְׂאֲבָא וְאֲמָא נִפְטְרוּ הִיא עוֹשֶׂה אֶת הַתְּפִקִּידִים שֶׁל
שְׁנֵיהֶם יַחַד, וְחֲיָבִים לְהִיּוֹת לָהּ שְׁתֵּי יָדַיִם, שְׁתֵּי רַגְלָיִם, פֶּה,
אָף, אֲזָנַיִם וְעֵינָיִם.

אֲפֹלוּ צִיקֵי הַגְּדוֹל וְהַיּוֹדֵעַ אֵמַר שֶׁמְכָרַח לְהִיּוֹת פְתָרוֹן.

כְּשֶׁהֵם חֲזְרוּ צִיקֵי אָמַר בְּרְצִינּוֹת שֶׁהוּא יַעֲיִן בְּסִפְרֵי רְפוּאָה.
גִּילֵי הַתְּאֵפֶקָה לֹא לְצַחֵק כְּדֵי לֹא לְהַעֲלִיב. הִיא גַם לֹא רְצָתָה
לְצַחֵק סֵתֶם עַל צִיקֵי. חוּץ מִזֶּה, אוֹלֵי הַסִּפְרִים הַרְבִּים שֶׁהוּא
קוֹרֵא בְּכָל זֹאת יְבִיאוּ פְתָרוֹן?

בְּעֶרְבִים, מִתַּחַת לְשִׁמְיָהּ, כֶּךָ תִּכְנֶנָּה גִילֵי, הִיא תוֹכֵל
לְחַיֵּג לְאוֹרְטוֹפֵדִים מִכָּל רַחְבֵי הָאָרֶץ לְפִי סֵפֶר הַטְּלֶפוֹנִים.
הִיא תַעֲנוֹת אֶת קוֹלָהּ לְפִי הַצֶּרֶךְ, תִּקְבַּע לְסִבְתָּא הַמּוֹן תּוֹרִים
וּתְשַׁבֵּץ אוֹתָם בְּיוֹמֵן בֵּית הַסֵּפֶר. כְּשִׁיגִיעַ הַזְּמַן הִיא תַעֲדֹכֵן אֶת
סִבְתָּא וְהֵן תִּסְעֶנָּה בְּיַחַד. בְּסוֹף הַרִי חֵיב לְהִיּוֹת רוֹפֵא אֶחָד
שִׁימְצֵא תְרוּפָה, בְּעֶזְרַת ה'.

הַחֶדֶר הִיָּה חֲנוּק, הַמְּחֻשְׁבוֹת וְהַתְּכַנּוּנִים מְלֹאוּ אוֹתוֹ לְגַמְרֵי.
הִיא חֵיבַת לַעֲשׂוֹת מְשֵׁהוּ בְּשִׁבִיל סִבְתָּא.

גִּילֵי קָמָה, סִגְרָה אֶת הַמְּחַבְרֵת, וְנַעֲרָה אֶת הַתְּלַתְלִים
הַחוּמִים-חֲלוּדִים שְׁלָהּ.

הִיא טְפָסָה בְּמִדְרָגוֹת הַמְּתַנַּדְנָדוֹת אֶל הַמְּרַפֶּסֶת הַטְּרַפֶּזִית.

מְרַפֶּסֶת הַטְּרַפֶּז הִיא מְרַפֶּסֶת מוֹזָרָה לְמִדֵּי, כְּמוֹ קָרֵן בְּגַג
הַבַּיִת שְׁלָהֶם. אָבֵא שְׁלָהּ, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָהּ, אֶהֱב לְשִׁבְתָּ בָּהּ
וּלְתַצְפֵּת עַל גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם, עַל קוֹ הָאֶפֶק וְעַל הַיָּם. קָרְנֵי שְׁמֶשׁ
גַם הֵן אוֹהֲבוֹת לְבִלּוֹת בְּמְרַפֶּסֶת הַזֹּאת, הֵן מְחַמְמוֹת לְחַיִּים
מְנַמְשׁוֹת כְּמוֹ שֶׁל גִּילֵי גַם בְּיָמִים קְפוּאִים שֶׁל אֲמֻצֵּעַ הַחֶרֶף
בְּחִיפָה.

גילי פתחה את דלת המרפסת החורקת, ומיד שמעה את הקול.

"גלו גלו גלו", אמר הקול, קול דק מאד, קול שטוח ומוזר, לא אנושי בכלל. גם לא קול של מחשב.

גילי הביטה בבהלה מסביב. מה זה???

"ילדה, ילדה", הקול שוב פטפט, דבר אליה. "גלו", הוא הוסיף, בקע מתוך חפץ מתכתי שהיה זרוק ליד סורגי המרפסת.

גילי בחנה את החפץ מרחוק. התקדמה צעד והרימה אותו. הוא היה אפר ולא גדול. פה ושם היו קבועים בו כפתורים ונורות. בפנים אפשר היה לזהות מוט, הגה ועוד אביזרים קטנטנים.

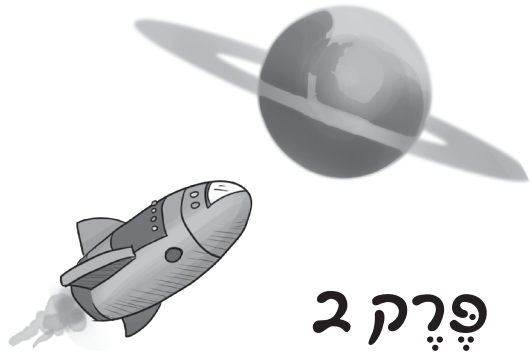
"אני לא מכירה את הצעצוע הזה", חשבה מדי בקול.

"אל תזלזלי. גלו גלו גלו", אמר מישהו מתוכו בקול פגוע. "זה לא צעצוע".

גילי קפצה, והחפץ נפל ונסדק בכנף. כן, היו לו שתי כנפי מתכת רחבות וקצרות, היה לו חרטום, הוא נבנה כמו קפסולה גלילית ובאפן כללי הזכיר לגילי צורה של---

”זאת החללית שלי, גלוי“, הקול, הקול הדק והמוזר השלים
לה את המחשבות. ”עכשו הטחת אותה לארץ והקטנת שוב
את הסכויים שלי לחזור הביתה!“

הקול היה נשמע נעלב. ורגע אחר כך פרץ ביללת בכי
דקה ונוראה.

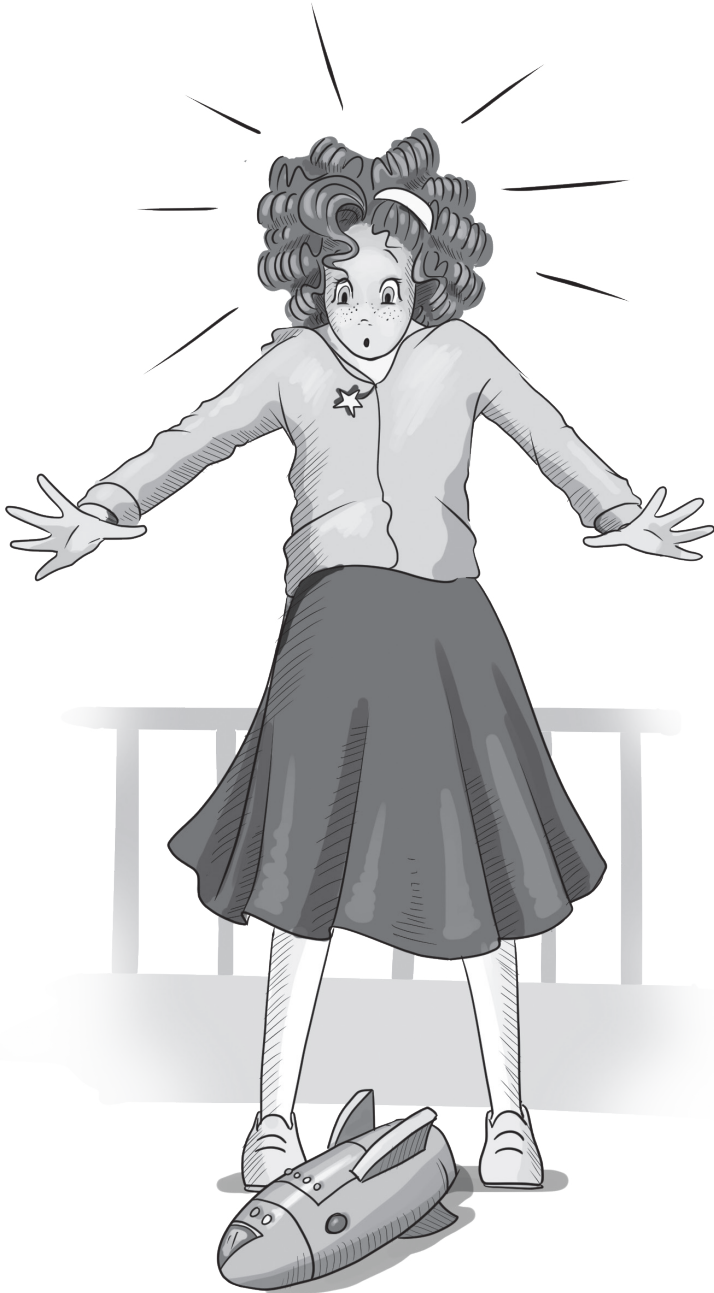
פָּרָק 2

"וּוּוֹאָה!" צָרְחָה אַרְכָּה וּמְבֹהֶלֶת בְּרַחַה מֵהַפָּה שֶׁל גִּילֵי יַחַד
עִם הַבָּכִי שֶׁהִתְפָּרֵץ מֵהַחֲלָלִית.

זֶה הָיָה אֲמַתִּי.

פְּתֹאוֹם הָיָה קְלִטָּה שְׁזָה מִמְּשִׁי. מִיִּשְׁהוּ מְדַבֵּר אֵלֶיהָ מִתּוֹךְ
הַחֲפֵץ הַזֶּה, מִיִּשְׁהוּ שֵׁם בּוֹכָה. אָבֵל אֵין שֵׁם בְּכֹלֶל אִף אֶחָד!!!

גִּילֵי אֶסְפָּה אֲוִיר, הִתְקַרְבָּה אֶל הַחֲלָלִית הַשְּׁבוּרָה. קִפִּיץ
רוֹעֵד הִתְפַּתֵּל בְּרִגְלֶיהָ וְהִקְפִּיץ אוֹתָן בְּפֶחַד, אָבֵל הָיָה הִתָּה
חִיבַת לְרֹאוֹת מְקֻרֹב מֵהַ קוֹרָה. הָרִי לֹא יָכוֹל לִהְיוֹת שֶׁהָאֲוִיר
מְדַבֵּר אֶתָּה אוֹ נֶעְלָב מִמְּנָה, כֵּן? הָיָה נֶעֱמְדָה מֵעַל הַחֲלָלִית

בְּדִיוֹק וּבְדָקָה אוֹתָהּ. אֶפֶס. שׁוּם כָּלוּם. גַּם הַקּוֹל הַשְּׂתַתֵּק
בֵּינַתִּים.

דְּמִינָתָּ, הַסְּבִירָה גִילִי לְעֶצְמָה בְּרִגְעוֹ. הַרְגִּישָׁה עֲלוּבָה.

הִיא אֶסְפָּה אִמְץ, תִּפְסֶה אֶת הַחֲלָלִית בִּידָה, הַחֲזִיקָה אוֹתָהּ
וְהִרְחִיקָה אוֹתָהּ מִמְּנָה.

”אֵין פֹּה אֶף אֶחָד”, דְּבָרָה לְעֶצְמָה בְּקוֹל. מִדִּי בְּקוֹל, כְּנֶרְאָה.

”אֶת שׁוֹב פּוֹגְעַת, גְּלוֹ”. זֶה הִיָּה הַקּוֹל הַהוּא, וְהַדְּבָר
הַמִּתְבַּקֵּשׁ בְּיוֹתֵר הִיָּה לְהִטִּיחַ שׁוֹב אֶת הַחֲלָלִית לְאָרֶץ. אֲבָל
גִילִי לֹא הֵעֵזָה. רוּחַ קָרָה נִשְׁבָּה בְּמִרְפֶּסֶת, הִיא נִרְעָדָה אֶךְ
פְּחָדָה לִפְגַּע בִּיצוּר שְׂאִינוֹ נֶרְאָה. בְּמִקּוֹם זֶה הִיא הִכְרִיחָה אֶת
הַיְדִים הַרוֹעֵדוֹת שְׁלָה לְתַפֵּס בָּהּ חֲזֵק חֲזֵק.

יְלָדוֹת אַחֲרוֹת מֵהַכְּתָה שְׁלָה הָיוּ כְּנֶרְאָה צוֹרְחוֹת עֵכָשׁוּ
”אֲבֹאֵלָה!”

יְלָדוֹת אַחֲרוֹת הָיוּ מִתְחִילוֹת לְבָכוֹת: ”אֲמֹאֵלָה”.

אֲבָל גִילִי יָדְעָה שְׁלָה תוֹכֵל לְהִטְרִיחַ לֹא אֶת אֲבֹא וְלֹא אֶת
אֲמָא בְּשִׁבְלָהּ. וְאֶת סִבְתָּא הִיא לֹא רָצְתָה לְהִדְאִיג עֵכָשׁוּ,
בְּכָלֵל לֹא.

קוֹלוֹת גְּרִירַת רַגְלִים עָלוּ פְּתֹאוּם מְכוּוֹן הַמְדְּרָגוֹת. מִיִּשְׁהוּ
עוֹלָה לְמִרְפֶּסֶת. צִיקִי? שׁוֹלִי? יְאִיר? מִי מִבֵּין הָאֲחִים שְׁלָה

הולך להופיע כאן ולקחת חלק בספור ההזוי הזה? או שאולי עוד יצור דמיוני הולך לתקף אותה מכוון אחר.

”שולי?” שאלה גילי בתקוה.

מזמן כרתה ברית עם שולי אחיה. הם מזמן החברים הכי טובים פה בבית.

”שולי לא בבית”, עדכן אותה קולו של ציקי. אחרי הקול הופיע אחיה הגדול והגבוה. הוא החזיק שקית עור ביד אחת וספר פתוח בשניה.

הוא כמעט והתנגש בגילי, אז היא שלחה רגל ודרכה עליו בעדינות.

ציקי התנער: ”את צריכה את המרפסת עכשיו? אני פשוט חיב לבדק כאן משהו, בשמים”.

”בשמים!” גילי הביטה עליו חזק, עדין אוחזת את החללית בידה הרועדת. ”אולי תבדק קדם את זה, ציקי אחי המדען?”

גילי קרבה את החללית לכוונו של ציקי, ממש העמידה אותה בין עיניו ובין הספר.

”אה?” ציקי הרים עינים.

”בה”, הגיבה גילי ברגז. ”תסגר את הספר רגע, ציקי. אני חיבת שתראה משהו, אני חיבת שתשמע כאלו. ציקי!!!”

"אני אתך". ציקי סגר את הספר, והגיב כמו שהוא מגיב
תמיד כשהוא נוחת מספר מדע או מחקר פרטי.

"קח את זה", התחילה גילי. הרגישה שהיא לא תהיה
מסגלת להחזיק את החללית עוד ברגע שהיצור יחליט לדבר.
"תזהר שזה לא יפל, כי כבר שברתי כאן כנף. ועכשו תקשיב
לי טוב".

ציקי שלח יד ארכה ורזה ותפס בחללית בגמלוניות.

"ציקי, אתה רואה שם בתוכו מישהו?" גילי התחילה ככה.

ציקי הציץ לתוך חלון החללית בכבד ראש. "אני לא רואה
שם אף אחד. כלומר, לא נתן לראות שם דבר בעין לא מצידת".

"ובעין מצידת?" איכשהו תמיד היה ציקי מצליח לשעשע.
חיוך קטן טיל על פניה החורות של גילי.

"אני יודע?" ציקי הצביע על גב החללית "סביר להניח
שעל גב חתיכת המתכת הזאת רוחשים מיליוני חידקים שאני
לא רואה".

"אתה רוצה לומר שאולי גם היצור שדבר אלי הוא חידק",
נסתה גילי, פתחה וסגרה את סכת הראש שלה בקליק מהיר.

"אני לא רוצה לומר אני, אה-", ציקי נסה להסביר את
עצמו, אבל מישהו התנדב לעזר.

"נכון. אני חידק, ואז מה? גלו" קול דק להחריד הופיע מתוך תוכה של החללית הקטנה, גרם לציקי לאבד את עצמו לגמרי.

"בה! בעבעע" הוא התלעלע. הידים שלו קפצו בהיסטריה.
"זהירות!" קראה גילי מבהלת לא פחות ותפסה את החללית שוב. חסר לה שהיא תפול!

"את - את, את שמעת את זה גם קדם? זה אמת?" חקר אותה ציקי. עיניו הגדולות בלטו יותר מתמיד על פניו הצרות. השפתים שלו התחרו בשנים בקפיצות נמרצות.
"תרגע, ציקי", דאגה לו גילי. "שב פה רגע על הכסא נוח".

ציקי צנח על הכסא הירק המרפד ותפס בידיות.

"אני לא חושבת שיצור בלתי נראה יכול להזיק לנו", זאת הייתה הנחה הגיונית. "אמרת משהו על עין לא מצידת, וכל זה. יש לנו דרך לציד את העינים כדי לראות ולהבין עם מי אנחנו מדברים?"

ציקי הניח את ידו על לבו בלאות.

"יש כל מיני דברים במחסן של אבא", אמר אחרי נשימה ארכה. "בדיוק מקדם הייתי שם, אבל הבאתי אתי רק טלסקופ".

"אֲנַחְנוּ לֹא צְרִיכִים טְלֶסְקוֹפּ?" נִסְתָּה גִילִי לְהַבִּין. אֵף פֶּעַם
לֹא דִבֵּר אֵלַיָּהּ כָּל הַמַּדְעָה הַזֶּה שְׁצִיִּקִי הָיָה עֶסוֹק בּוֹ. בְּכֹל לֹא
אֶהְבֶּה לְקַרֵּא יוֹתֵר מִדִּי.

"אֲנַחְנוּ צְרִיכִים מִקְרוֹסְקוֹפּ", הִסְבִּיר צִיִּקִי. הַזִּיק שׁוֹב נֹצֵת
בְּעֵינָיו.

"יֵשׁ לְאַבָּא מִקְרוֹסְקוֹפּ?"

"יֵשׁ בַּמַּחְסָן", הִתְרוֹמַם צִיִּקִי. "אֲבָל חֲכִי, אֲנִי בָּא אֶתְּךָ, אֲנִי
לֹא נִשְׁאַר כָּאן לְבַד".

הַמַּחְסָן שֶׁל אַבָּא לֹא הָיָה יוֹתֵר מִכּוֹף קֶטָן שְׁנִמְשָׁךְ
מֵהַמְרַפֵּסֶת. כְּשֶׁאַבָּא הָיָה כָּאן הוּא הָיָה מַעֲלָה אֶת הַיְלָדִים
לְמַחְסָן שְׁלוֹ רַק בְּהַזְדַּמְנוּוִיּוֹת מִיְחָדוֹת. בְּכֹל פֶּעַם כְּזֹאת הָיָה
מְרָאָה לָהֶם אֶת אֶחָד הַמְכַשִּׁירִים אוֹ מֵהַמְפּוֹת שְׁלוֹ וּמִלְמַד
אוֹתָם מִשְׁהוּ מְעַנֵּן. אַבָּא הָיָה דוֹמָה לְצִיִּקִי, כָּלֵם יוֹדְעִים אֶת
זֶה, וְסִבְתָּא מְדִיקֶת שְׁצִיִּקִי פֶּשׁוּט דוֹמָה לְאַבָּא, שְׁיִבְדֵּל לְחַיִּים.

הַיּוֹם אַבָּא כָּבֵר לֹא בַּמְרַפֵּסֶת, הוּא עָלָה לְמִקּוֹם גְּבוּהָ הַרְבֵּה
יוֹתֵר. אֵף אֶחָד חוּץ מִצִּיִּקִי לֹא מִתְעַנֵּן בַּמַּחְסָן הַמְאֻבָּק שְׁלוֹ
יוֹתֵר מִדִּי.

"אוּלַי סֵתָם דְּמֵינוּ?" הִצִּיעַ צִיִּקִי. הוּא הָרִים עֲרֻמָּה שֶׁל
סִפְרֵי מַדְעָה, עֵקֶף מִפֶּה טוֹפּוֹגְרַפִּית גְּדוּלָּה, וּפְתַח מְגֵרָה מְלֵאָת
מִבְּחֻנוֹת. קוֹרֵי עֵכָבִישׁ נִמְשְׁכוּ מִכָּל עֵבֶר, כְּמָה מֵהֶם נִדְבְּקוּ
לְסוּדֵר הַמְפֻסָּס שְׁצִיִּקִי לְבֶשׁ.

פְּחֻץ שֶׁל עוֹף מוֹזֵר תִּקַּע בְּגִילי עֵינַיִם כְּהוֹת. גִּילי הַחֲזִירָה
לוֹ מִבֶּט מְאִים וְגַחְכָּה: "בְּאַמָּת, דְּמִינוּ בְּיַחַד. אַתָּה מִבִּין, צִיקִי,
שָׁזָה לֹא יָכוֹל לֵהוֹת. אֵיךְ דְּמִיוֹן יָכוֹל לֵהֲכַנֵּס לְשָׁנַי רְאִשִׁים
בְּבַת אַחַת".

"זֹאת נִקְדָּה שְׁצָרִיךְ לְבַדֵּק", עָנָה צִיקִי בְּרִצִּינוֹת, וּבָהָה
בְּמַפֶּת גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצָא בְּטֵעוֹת בְּדֶרֶךְ.

"טוֹב", גִּילִי הַצִּיעָה חִיוֹךְ עֶקֶם וְשִׁלְבָה יָדַיִם. "נִבְדָּק אֵת זֶה
בְּמִיקְרוֹסְקוֹפ. תְּבִיא אוֹתוֹ מֵהָר".

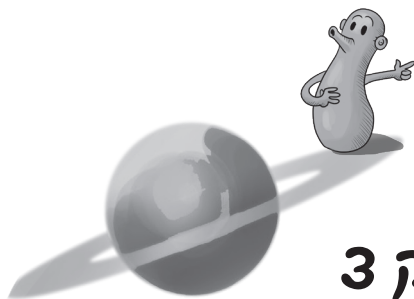
צִיקִי פָתַח סֶלֶם קָטָן, טַפָּס עַל שְׁלוֹשָׁה שְׁלֵבִים, הָרִים אֵת
יָדוֹ וְכֶסֶה אֵת תְּלַתְלִיָּה שֶׁל גִּילִי בְּאַבָּק מַחְנִיק.

"וּוֹאֲפִצִּי!" הִגִּיבָה גִילִי. בְּתַמוּרָה הִגִּישָׁה לָהּ צִיקִי חֶפֶץ
מִתְכַּתִּי בְּעַל צִוָּאָר מִתְעַקֵּל וְעֵינַי גְּדוֹלָה.

"מִיקְרוֹסְקוֹפ", הִסְבִּיר צִיקִי וְנָעַר אֵת מַכְנָסָיו מִמְרוֹמֵי
הַסֶּלֶם שׁוֹב בְּדִיוֹק מְשֻׁלֵּם מְעַל הַתְּלַתְלִים.

גִּילִי נִעְרָה אֵת רֵאשָׁה בְּמַהִירוֹת. אֵין זְמַן. הַסְקָרְנוֹת בְּעֶרְה
בָּהּ כְּמוֹ לִפִּיד מִתְלַקַּח. הֵם מְכַרְחִים לְרֵאוֹת מִי זֶה שֶׁם בְּאַמָּת!

וְהֵם פָּסְעוּ שׁוֹב לְכוּוֹן הַמְרַפֶּסֶת, הַחֲלָלִית וְהַחֲיָדֵק הַמְדַבֵּר.
הַפֶּעַם הָיוּ מְצִיָּדִים.

פֶּרֶק 3

ציקי החזיק את המיקרוסקופ בחשיבות, אבל ככל שהתקרבו אל החללית אי שם, לצד הסורגים הכתמים במרפסת, הלכה החשיבות ונעלמה. במקומה הגיע רעד והרקיד את הידיים של ציקי. השפתים שלו גם הן קפצו בבהלה.

”אה - את בטוחה שכדאי?” הוא סובב את פניו החזרות אל גילי. ”את לא מפחדת?”

”אני קצת”, הודתה גילי, והחזיקה במיקרוסקופ שכמעט נפל. ”אבל אני גם נורא סקרנית ואני מבינה שאנחנו חיבים. אתה הרי מבין שלא נשאיר את היצור הזה כאן במרפסת ונרד הביתה להכין שעורי בית, כן?”

"למה לא באמת?" העז ציקי לברר.

"כי זה לא נורמלי", היתה גילי בטוחה. "לא נורמלי לראות כזה דבר ולשמע אותו ולהמשיך הלאה. צריכים לעשות משהו".

גילי צעדה בנחישות עוד פסיעה, ציקי נסחב אחריה.

היא הרימה את החללית, הציצה שוב לתוכה, ושוב ודאה שיהא לא רואה דבר.

"גלו גלו גלו", אמר הקול הדק בנימה מעוררת רחמים.

גילי נרתעה לאחור בלי שליטה, אבל מייד אמרה בקול חזק וברור: "אנחנו עכשו נסתכל עליך מבעד למיקרוסקופ. קשנדע מי מדבר אתנו, יהיה לנו יותר קל לדבר".

"אני יכול להגיד לכם מי אני, גלו". אמר הקול, תוך כדי שגילי דחפה את עיניה לתוך המיקרוסקופ. היא הניחה את החללית על שלחן המרפסת החלוד, ונסתה לכונן את העדשה.

גילי לא שמעה בדיוק מה אמר לה היצור. היא הסתבכה לה בינתים עם המכשיר. היא סובבה את העדשה מעבר למשטח כדי לכונן אותה לתוך החללית אבל ברגע שהציצה דרכה ראתה את הכל בגדל ענק ומבהיל, עד שלא הצליחה למקד את עצמה ולהביט למקום אותו היא רוצה לראות. בכלל לא היה ברור לה אם העצם הענק שהיא רואה הוא

פרור ברזל של הסורגים או חתיכה מזוית השלחן, או קצה קצה של זנב החללית השבורה הזאת.

"ציקי!" צעקה גילי בחסר אונים "לאן הלכת? בוא תעזר לי. אתה לא יודע שאני לא מבינה בכאלו מכשירים?"

ציקי התקרב אליה בזהירות.

"הוא מוכן לגלות לך מיהו" לחש לכוונה של גילי "ככה הוא אמר".

"באמת?" גילי הרימה את עיניה לרגע, אבל מיד החזירה אותם שוב. "אבל לא משנה. אני צריכה גם לראות אותו כדי להבין ולהאמין".

ציקי לא דבר הרבה. הוא כונן את העדשה בממחיות, ועזר לגילי למקד אותה בדיוק אל תוך החללית.

"וואו!" צעקה גילי. היא ראתה כמו במבה ורדה, זעירה ומתפתלת.

"אני חידק", אמר באדישות הקול הדק. "פעם ראשונה בחיים שלך שאת רואה כזה דבר?"

"היו לי המון חידקים בחיים, בתוך הגוף", ענתה לו גילי "אבל אף פעם לא ראיתי אותם באמת כמו שאני רואה כעת".

"אל תזלזלי, אף פעם לא היה לך חידק כמוני, גלוי", גילי
מצמצמה. עכשו היא לא רק שמעה, היא גם ראתה הכל!

החידק המשיך: "אני בכלל לא חידק רגיל של כדור הארץ.
אני חידק אורח. באתי הנה מוכב נגה."

"נגה!" קראה גילי "ציקי, יש באמת כוכב כזה? רואים אותו
במוצאי שבת?"

"נגה הוא כוכב לכת", לחש ציקי "אבל אל תאמיני. איך
חידק בכלל יכול להגיע משם לפה?"

ציקי לחש, אבל החידק שמע הכל והוא שוב פרץ בבכי.

"ידעתי שאני אבוד... ידעתי... גלוי גלוי גלוי גלוי. אם אתם לא
מאמינים לי, איך תחזירו אותי הביתה, לנגה?"

"אני מאמינה לך", הודיעה גילי. "אבל תבין, ציקי שלנו
הוא מדען קטן. בוא תסביר לו איך הגעת ולמה".

"הגעתי לוועידת החידקים הבינ-קוסמוסית". הקול הדק
חנק יבבה ודבר.

"יש כזה דבר?" לחשה גילי לכוונו של ציקי אחיה.

"אני בודק". אמר ציקי. בידו הוא אחז ספר אסטרונומיה
קטן, כזה החוקר את החלל, אותו הביא מהמחסן יחד עם
המיקרוסקופ.

"הממממ", הוא דפדף במהירות בין דפי הספר שהיה מחלק למשגים לפי אותיות האלף בי"ת.

"החוקרים לא יודעים על זה כלום", הודיע החידק. "ואם אתם לא מאמינים לי, אני כבר לא יודע מה לעשות, גלוי".

"תני לי לראות". אמר ציקי. הוא שפשף את ידיו אחת בשניה בחסר אמון.

גילי זזה לרגע מהעדשה, והעבירה אותה לאחיה.

"שיואו", קרא ציקי "דוקא ראיתי המון חידקים בעבר במיקרוסקופ, אבל הוא באמת נראה משהו אחר".

ברב התרגשות דחף ציקי את ידו לתוך החללית, הוא היה חיב לנגע במה שהוא רואה. אבל בדרך לחידק הוא לחץ כנראה על כפתור זעיר שהצמד לדפן החללית מבפנים.

בזזזז.

הכפתור השמיע קול מכני מהיר והחללית התרחבה לפתע לממדים גדולים ממש.

בזזז.

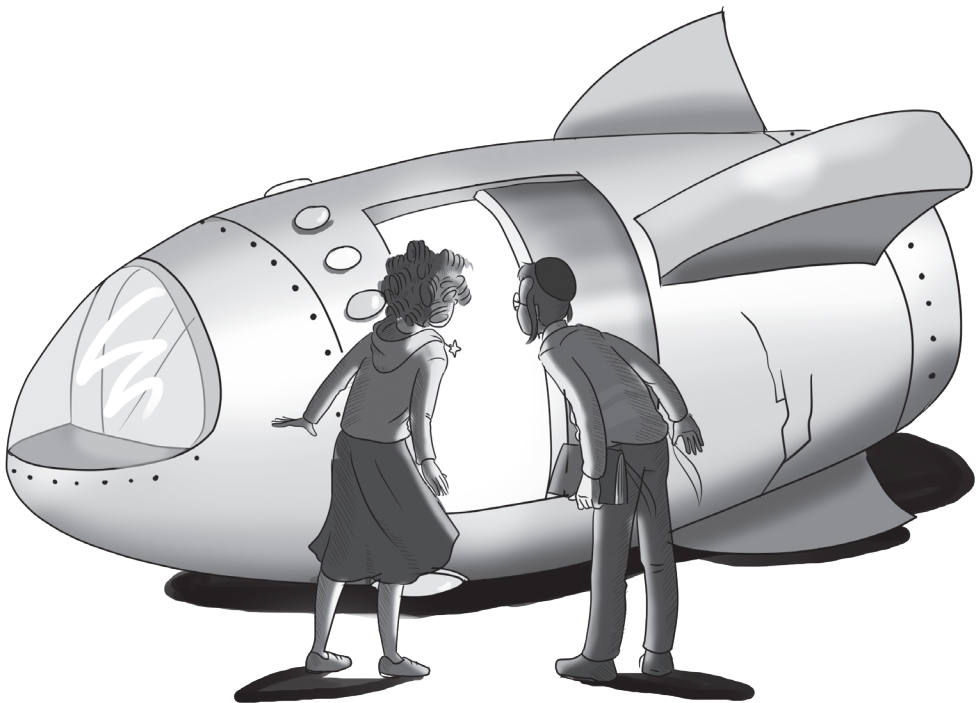
ציקי לחץ שם שוב והחללית גדלה עוד יותר, ועוד יותר. ציקי וגילי בהו בהו בה בעינים קרועות לרוחה. הפיות שלהם נפתחו ונסגרו לפי הקצב.

"ע - נק" קראָה גילי.

"אַנחנוּ יכולים להכניס", ציין ציקי. החללית אכן נעשתה גדולה מאד. היא תפסה כמעט את כל שטח המרפסת ובלי ספק היו יכולים כמה ילדים להכניס לתוכה יחד. "אַנחנוּ יכולים להכניס לכאן את גם את שולי ויאיר ודן ואפלו את סבתא, אם אַנחנוּ רוצים".

"צריך לבקש רשות", הביעה גילי את דעתה. "ובכלל עוד לא הבנו ממי".

"אתם יכולים להכניס לפה", אמר הקול הדק, "כבר אין לי הרבה מה להפסיד".

גילי וציקי הביטו זה בזה בהתלבטות.

ציקי מִשַׁךְ אֶת גִּילִי לְאַחֹר וְלַחֹשׁ אֶל תּוֹךְ אֶזְנֵה מִמֶּשׁ,
כְּדִי שֶׁהַחֵידֵק הוּא הֵהוּא לֹא יִכְעַס וְיַעֲלֹב: "אֵת לֹא מִפְּחָדָת
שֶׁהַחֵלְלִית תִּמְרִיא פִּתְאוּם וְהוּא יַחֲטִף אוֹתֵנוּ?"

גילי הרימה את גבותיה במחשבה עמקה.

"וְאֵת לֹא מִפְּחָדָת שֶׁהַחֵידֵק יַחֲדָר לְגוֹף שְׁלֵנוּ וְיִזְיַק לָנוּ?"
הַמְּשִׁיךְ צִיקִי "אוֹלֵי הוּא בְּכֻלּוֹ מְחוֹלֵל הַמַּחְלָה בְּרִגְלֵי שֶׁל
סִבְתָּא?"

גילי לא ידעה מהו מחולל מחלה, אבל מיד כשנזכרה
בסבתא, תקפה אותה רוח עזוז ופעלה: "אוֹלֵי בְּאֵמַת יֵשׁ לוֹ
רַעִיוֹן לְתַרוּפָּה? הוּא מְכִיר כָּל מִינֵי חֵידָקִים בְּרִיאִים. בּוֹא
נִכְנֵס, צִיקִי, בּוֹא-"

קולות של פסיעות גדולות באו מכוון המדרגות החורקות.
הפעם לא היה לגילי שום ספק: "שולֵי!" היא קראה
בהתלהבות. אחיה שולי היה בדיוק מי שהיא צריכה אתה
כדי ולהעז להכניס לחללית הזאת.